

ת"פ (חיפה) 49379-09-23 - מדינת ישראל נ' אשגרה יבארקן

ת"פ (חיפה) 49379-09-23 - מדינת ישראל נ' אשגרה יבארקן מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 49379-09-23

מדינת ישראל

נגד

אשגרה יבארקן (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[16.09.2024]

סגן הנשיא, כב' השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, אשגרה יבארקן, הורשע ביום 9.7.24, על - סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדו ואשר עניין דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 רישה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק") (ריבוי עבירות); סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישה לחוק בצירוף לסעיף 29 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין. במסגרתו של הסדר הטיעון, הגיעו הצדדים להסכמות בעניין העונש שלפיהן, המאשימה תעתור להשית על הנאשם מאסר לריצוי בפועל בן 24 חודשים (לצד עונשים אחרים) ואילו ההגנה תעתור להשית עליו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ביחס למאסר מותנה בר הפעלה (4 חודשים) התלוי ועומד נגד הנאשם, הסכימו הצדדים, כי ימליצו להפעילו כך שמחציתו תרוצה במצטבר לעונש שיושת ומחציתו באופן חופף לעונש שיושת בתיק דכאן. עוד צוין, כי הצדדים הסכימו על השתתפותו בסך 15,000 ₪ לטובת נפגע העבירה. הוער על ידי ב"כ המאשימה, כי ההסדר האמור נעשה על דעתם של בני משפחתו של נפגע העבירה ועל דעתו שלו.

עובדות ההרשעה

עובדות כתב - האישום המתוקן היו אלו -

א', קטין יליד ספטמבר 2006 (להלן - המתלונן), התגרר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בביתו שבקומה השביעית בבניין ברחוב מרטין בובר 6 בקרית ביאליק, יחד עם אמו, אביו, אחיו - ב', אחותו - ג', ואחיו ד' שהינו קטין בגיל 10.

ביום 29.8.23 פנה הנאשם למתלונן פעמים רבות ודרש ממנו סכום כסף בן 15,000 ₪. בהמשך, בשעות הערב, טלפן הנאשם למתלונן וביקש להיפגש עמו ברחוב הרב מימון הסמוך לבניין מגוריו. המתלונן נענה לבקשה, ובשעה 21:30 או בסמוך לכך הגיע למקום, שם פגש בנאשם.

בפתח המפגש, הנאשם התקרב למתלונן, ביקש לשוחח עמו באחד הבניינים הסמוכים, ואיים על המתלונן כי יגיע לבית ויהרוג אותו ואת בני משפחתו, אם המתלונן לא ישלם את הכסף. את האמור ביצע הנאשם בכוונה להניע את המתלונן לשלם לו את סכום הכסף הנ"ל. בהמשך לכך, נכנסו הנאשם והמתלונן לאחד הבניינים הסמוכים, שם המשיך הנאשם לאיים עליו בפגיעה שלא כדין בו ובבני משפחתו, תוך שהוא שב ודורש לקבל את הכסף לאלתר, והטיל אימה על המתלונן, הכול כדי להניעו לעשות כרצונו; כתוצאה ממעשיו של הנאשם כמתואר לעיל, מסר המתלונן לנאשם שני שיקים.

בהמשך, בסמוך לשעה 22:30, טלפן הנאשם למתלונן ודרש להיפגש עמו בשנית, תוך שאיים עליו שאם לא יגיע, הוא יעלה לבית וייקח את המתלונן ליער בקריית אתא. בשל פחדו מפני הנאשם, שב המתלונן למקום. הנאשם ביקש לדעת מתי הוא יקבל את הכסף ומי ערב לתשלום הכסף. המתלונן השיב כי אחיו ב' יערוב לתשלום, והשניים טלפנו ל - ב' שהבטיח לשלם את הכסף עד ליום 10.9.23.

ביום 30.8.23 בסמוך לשעה 16:30 טלפן הנאשם ל - ב' ואיים עליו באומרו כי יפגע במתלונן אם ב' לא יעביר את הכסף, ואם ב' אוהב את המתלונן כדאי שיעביר את הכסף עד ליום 10.9.23 אחרת - "הנאשם אינו אחראי למה שיקרה למתלונן". כל זאת עשה הנאשם כדי להניע את המתלונן וב' לשלם לו את הכסף. בשל פחדו של ב' מן הנאשם בעקבות איומיו, מסר ב' למתלונן סך של 15,000 ₪ במזומן עבור הנאשם. בהמשך לכך, ביום 30.8.23 אחר הצהריים, בשל פחדו מן הנאשם, וכתוצאה ממעשיו כמתואר לעיל, פגש המתלונן את הנאשם ומסר לידיו סך של 15,000 ₪ במזומן שקיבל מאת ב'.

בהמשך למתואר, ביום 31.8.23 טלפן הנאשם למתלונן וטען בפניו כי השיקים שמסר לו ביום 29.8.23 מזויפים ודרש ממנו לקבל 10,000 ₪. המתלונן השיב לנאשם כי יוכל למסור לו את סכום הכסף הנוסף רק ביום 10.9.23, אולם הנאשם לא התרצה ואיים על המתלונן כי יפגע בו אם לא יקבל את סכום הכסף הנוסף לאלתר, הכול כדי להניעו למסור לידיו את הכסף. בהמשך לכך, התקשר הנאשם למתלונן ביום 1.9.23 וביום 2.9.23 ודרש לקבל את סכום הכסף הנוסף.

ביום 2.9.23, סמוך לשעה 21:46, טלפן הנאשם למתלונן מספר פעמים ולא נענה. בהמשך לכך, בשעה 21:46 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם יחד עם ש', קטין יליד 2006 שהוא חבר של המתלונן, לבניין.

הנאשם ניגש לבית הנאשם, בזמן שבני משפחתו שהו בבית, ודפק בעוצמה על דלת הבית ולא נענה, תוך ניסיון להיכנס בכוח לבית. הנאשם דרש לדעת היכן נמצא המתלונן ואיים על בני המשפחה כי אם אמו לא תשלם לו סכום של 18,000 ₪ הוא יהרוג את המתלונן ואת בני המשפחה. כל זאת עשה הנאשם כדי להניע את המתלונן ואת בני המשפחה למסור לידיו סך של 18,000 ₪. בשלב זה, בשל מעשיו המתוארים של הנאשם ובשל חששו ממנו, ביקש המתלונן לצאת מן הבית על מנת לפגוש את הנאשם ואת ש', אולם אמו לא אפשרה לו לעשות כן, ואמרה לנאשם ולקטין ש', כי מטלפנת למשטרה. השניים בתגובה נמלטו מן המקום.

בהמשך, הנאשם וש' שוחחו בטלפון עם המתלונן, והנאשם איים על המתלונן כי אם לא ייצא מהבית ויפגש עמם, הם ייכנסו לבית ויפגעו בו ובבני משפחתו. בשל חששו של המתלונן מפני אימויו של הנאשם, הוא יצא מביתו ופגש את ש' בכניסה לבניין.

המתלונן ו- ש' החלו ללכת לכיוון בניין מגורים הסמוך לביתו. בשלב זה, הנאשם ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, הכניסו את המתלונן לתוך בניין המגורים הסמוך, כאשר ש' נמצא בסמוך אליהם, ותקפו את המתלונן שלא כדין בכך שהטיחו את ראשו בקיר ובעטו בראשו, בפניו ובכל חלקי גופו, הפילו אותו לרצפה, גררו אותו וקרעו את חולצתו. הנאשם והאחר איימו עליו ועל בני משפחתו ודרשו ממנו להתקשר לאם שתדאג לתשלום סך של 18,000 ₪ לאלתר, אחרת יהרגו את המתלונן. כל זאת עשו הנאשם והאחר על מנת להטיל אימה על המתלונן כדי להניע אותו להעביר לידיהם סך של 18,000 ₪.

בהמשך, הנאשם והאחר טלפנו ל- ב' ודרשו ממנו כאמור לדאוג לתשלום סך של 18,000 ₪ ו- ב' התחייב לשלם את סכום הכסף בהקדם. במהלך שיחת הטלפון האמורה, הגיעו לבניין שוטרים שהוזעקו למקום ופגשו את ב' ואת האב. כאשר המתלונן הבין כי המשטרה הגיעה הוא מיד ניתק את השיחה. הנאשם דרש מהמתלונן לטלפן שוב ל- ב', וכאשר שמע כי ב' נמצא עם שוטר, הנאשם סטר למתלונן שלא כדין וברח מן המקום יחד עם האחר ועם ש'.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשם והאחר, נגרמו למתלונן שריטות, שפשופים וחבלות בידיו, בפלג גופו העליון ובפניו. בהמשך למתואר, ביום 3.9.23 בשעה 14:07 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבניין יחד עם שלושה אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה. הנאשם ואחד מן האחרים עלו במדרגות לבית, בעת ששהו בו בני המשפחה, ואמרו להורי המתלונן שהם מחפשים את המתלונן וכן איימו על האם שאם לא תשלם להם סך של 18,000 ₪ שדרשו הם יהרגו אותה. משהשיב האב כי אין למשפחה כסף, החלו הנאשם והאחר לדפוק בחוזקה על הדלת בניסיון להיכנס בכוח. הנאשם והאחר איימו על בני המשפחה כי יהרגו אותם וכי ייכנסו לבית מהחלון. האם אמרה לנאשם ולאחר כי הזמינה משטרה והם ברחו מן הבית. במעשיו המתוארים לעיל, כך נכתב בכתב האישום המתוקן, דרש הנאשם מן המתלונן סכומי כסף שונים, בכוונה לגנבם, תוך שימוש באיומים ובכוח; הנאשם איים על המתלונן ועל בני המשפחה, לבדו ובצוותא חדא עם אחרים, במספר הזדמנויות שונות, בעל פה ובהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופם או בגוף אחרים, והטיל עליהם אימה, בכוונה להפחידם וכדי להניעם לשלם לו סכומי כסף שונים. כמו כן, הנאשם תקף את המתלונן וגרם לו חבלה של ממש.

ראיות לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה, עו"ד פסקל, הגיש תדפיס מידע פלילי בעניינו של הנאשם (טעת/1). עולה, כי לחובת הנאשם רשומות שמונה הרשעות קודמות, (בין השנים 2018-2024), הכוללת בין היתר, עבירות שעניינן איומים (כאשר גזר הדין האחרון בגין עבירה זו ניתן אך לאחרונה, ביום 14.1.24), הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הפרת הוראה חוקית, העלבת עובד ציבור, שיבוש מהלכי משפט, תקיפה וניסיון לבעילת קטינה (כאן המקום לציין, כי בגין תיק זה הושתו על הנאשם בשנת 2019 שלוש שנות מאסר לריצוי בפועל).

עוד עלה, כי נגד הנאשם עומד כאמור מאסר מותנה בן 4 חודשים. מאסר מותנה זה הוטל במסגרתו של ת"פ 13892-12-22 בבית משפט השלום בבאר שבע, מיום 27.6.23 (טעת/2) כאשר בגדרו נכתב, כי מושת על הנאשם "מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, למשך 3 שנים מהיום בגין העבירות בהן הורשע - איומים והיזק לרכוש במזיד".

ההגנה

ב"כ הנאשם, עו"ד בר זוהר, הגיש בעניינו של הנאשם הערכה קלינית (מאת קרימינולוג קליני - ד"ר ראובן יעקב) (טעה/1) שנערכה בעניינו של הנאשם לפני מספר שנים - ביום 2.1.19. צוין, כי מסמך זה הוגש לבית המשפט, על מנת להצביע על תקופת הילדות הקשה שחווה הנאשם, וכנגזרת מכך להצביע על הקשיים הניבטים מתקופה זו והמשפיעים עד היום על אופיו המורכב, ועל הצורך הממשי להעניק לו אז טיפול שיקומי.

חשוב להעיר בעניין זה, כי הנאשם בהליך דכאן לא היה מעוניין שיוכן תסקיר לעניין העונש בעניינו.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

הפרקליט המלומד הגיש לעיון בית המשפט מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעת/3) והוסיף על אלו בעל פה. בקצירת האומר, אציין כי במסגרת הטיעונים בכללותם, פורטו הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כפועל יוצא ממעשיו של הנאשם. המאשימה הצביעה על פסיקה נהגת, וציינה כי בסוג העבירות דנן, מנעד הענישה הוא רחב ותלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. הוער, בין היתר, כי נסיבה מחמירה בעניינו של הנאשם טמונה בגילו הצעיר (17) של הנסחט - נפגע העבירה. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות עמדה המאשימה על עברו הפלילי העשיר של הנאשם ועל כך שאין בנמצא למעשה בסיס לקיומו של אופק שיקומי והראיה לכך - הנאשם לא היה מעוניין שיופנה אל שירות המבחן. הוסף, כי יש לזקוף לזכותו של נאשם את הודאתו במסגרת הסדר הטיעון. משאלו הם פני הדברים עתרה המאשימה שאאמץ את הצעתה להשית על הנאשם 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בנוסף להפעלת המאסר המותנה, כפי שהסכימו הצדדים (חודשיים במצטבר) ופיצויים כמפורט לעיל.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, ציין במסגרת טיעונו, כי הודאתו של הנאשם נעשתה על רקע כשלים ובעיות ראייתיות. הוא עמד על גילו הצעיר יחסית של הנאשם (23), וחזר על תוכן ההערכה הקלינית שהוצגה כאמור. ב"כ הנאשם עמד על הפסיקה הנוהגת והציג פסיקה מרובה הנוגעת לעבירות שבעשייתן הורשע הנאשם. הוער, בהקשר זה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של הסדר הטיעון. הוזכר, כי בהודאתו חסך הנאשם את עדותו של נפגע העבירה. דבריו של הנאשם

הנאשם פנה אל בית המשפט, בציינו כי הוא מצטער. הוא דמע כשסיפר על תאונה קשה שעברה אמו ועל מותו של אביו בשנה האחרונה. הנאשם ציין, כי אין מי שיטפל באמו ומכיוון שכך מצבו הנפשי קשה מאוד. הוא ביקש הזדמנות נוספת מאת בית המשפט.

דין והכרעה

התנהגותו העבריינית הנלווה של הנאשם דכאן הובילה את קורבן העבירה למצוקה, לכאב, והטילה עליו ועל משפחתו מורא, אשר שיבש את מהלך חייהם התקין. ברי, כי מעשים מסוג זה מחייבים תגובה עונשית הולמת, כנגזרת מן האינטרס הציבורי העליון למנוע, או לכל הפחות לצמצם ככל הניתן, את תופעת הסחיטה באיומים והפעלת אלימות בהקשרה (ראו למשל: ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלווין, ניתן ביום 1.11.01).

בית המשפט העליון עמד לא פעם על רעה חולה זו בציינו, כי התנהגות עבריינית מסוג זה-

"פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה" (ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15, ניתן ביום 20.9.15).

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

לצד האמור, אזכיר, כי עסקינן בתיק זה בהסדר טיעון הכולל טווח ענישה מוסכם, אשר הושג בהתאם לשיקולים ולאינטרסים השונים של הצדדים. במצב דברים זה נקבע, כי קיומו של הסדר טיעון המתייחס לטווח ענישה או לעונש נקודתי, אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת תיקון מס' 113. משמע, אין בהסכמת הצדדים לעניין העונש הראוי כדי למנוע מבית המשפט לבחון את העונש המוסכם על פי המבחנים הקבועים בחוק, תוך יישום הוראותיו.

מתאימים לעניין זה הדברים שנכתבו להלן במסגרתו של ע"פ 6799/14 אופיר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.3.15), ולפיהם -

"...בצדק בחן תחילה בית משפט קמא את מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע המערער בהתעלם מהסדר הטיעון, ורק לאחר מכן אימץ את הסדר הטיעון בכפיפות למבחן שקבע. כידוע, בית המשפט אינו כבול לעונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל (25.12.2002)). על כן, טווח ענישה עליו מסכימים הצדדים במסגרת הסדר טיעון אינו תחליף למתחם העונש ההולם שעל בית המשפט לקבוע בהתאם לאמות המידה שבתיקון 113 לחוק העונשין; אדרבא, במקרה כזה יש משנה חשיבות לקביעת מתחם ענישה כאמור, אשר לאורו תיבחן על ידי בית המשפט סבירות הסדר הטיעון. ואכן כבר נפסק כי '...אין זהות בין טווח ענישה מוסכם במסגרת הסדר טיעון לבין מתחם הענישה, ומכאן שאין יסוד לטענת המערער שלפיה היה על בית המשפט קמא לקבוע כי מתחם הענישה הראוי במקרה דנן הוא טווח הענישה...' (ההדגשה אינה במקור). לאור סדר דברים זה, אפנה כעת לבחון את סבירות טווח הענישה שהושג במסגרת הסדר הטיעון, בראי הוראות הבניית שיקול בענישה

ראשית אציין, כי העבירות החמורות שאותן ביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד", שכן בהחלט קיים בין אלה קשר הדוק - העבירות כולן התרחשו כחלק בלתי נפרד מתוכנית עבריינית לסחוט פעם אחר פעם את מתלונן (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15). משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים (סעיף 40ג(א) לחוק). ויודגש, על אף קביעה זאת, יישמר בגזירת העונש יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות (סעיף 40ג(ג) לחוק).

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו ברורים - הוא פגע באוטונומיה של נפגע העבירה, הנוגעת ליכולתו לבחור או לתכנן בשלווה את מסלול חייו; בערך הנוגע לשמירה על שלמות גופו של המתלונן ורכושו; בזכותם של אחרים לחיות חיים שלווים ובלתי-מופרעים; ובשלטון החוק הנדרש בכל חברה מתוקנת. מידת הפגיעה של הנאשם בערכים הללו היא ממשית ומשמעותית.

על מנת לבחון כדבעי את טווח הענישה המוצע בראי מתחם העונש ההולם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 רישה לחוק העונשין; סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישה לחוק בצירוף לסעיף 29 לחוק העונשין; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין. נמצאתי למד, כי ככלל בשנים האחרונות חלה החמרה בעונשי המאסר המושטים לצדה של עבירת הסחיטה באיומים. עם זאת, בסוג עבירות זה קיים מנעד ענישה רחב למדי, כזה התלוי בנסיבותיו של כל מקרה. במובן זה, אופי הסחיטה, משכה, סוג הסחיטה (מיני, כספי או כיוצ"ב), והפעלת אלימות במסגרתה, משפיעים רבות על משקלו של העונש הסופי המושת על הנאשמים.

ראו למשל: ע"פ 3791/18 לוי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.10.18 - במסגרתו הושתו 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בגין עבירה אחת של סחיטה באיומים ולא מספר עבירות כבעניינו); ע"פ 1551/15 שולי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.9.16 - במסגרתו הושתו על שני נאשמים 46 ו- 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל (יש לציין, כי פרשה זו כללה, בין היתר, ריבוי עבירות סחיטה באיומים בהתאם לסיפא של סעיף 428 לחוק, החמור יותר מעניינו); ע"פ 1106/11 מדינת ישראל נ' ואקנין, ניתן ביום 29.6.11 - במסגרתו הושתו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בגין מספר עבירות של סחיטה בהתאם לסיפא של סעיף 428 לחוק); ע"פ 3184/24 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 29.5.24 - במסגרתו הושתו 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 4416/23 מהרי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.10.23 - הושתו במסגרתו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל (בגין סיוע לסחיטה באיומים ובסיוע לניסיון סחיטה באיומים).

בשלב זה, יש להתייחס אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (אלו המצוינות בסעיף 40 לחוק). עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות, כי הנאשם תכנן לדרוש כסף מן המתלונן פעם אחר פעם. חלקו היחסי הוא משמעותי ועיקרי, שכן בהתאם לעובדות כתב האישום הוא אמנם נעזר באחרים בפעולות הסחיטה המאוחרות אך הוא היה מחולל האירועים. כפי שתואר לעיל הנזק שנגרם למתלונן הוא גופני כתוצאה מהפעלת אלימות כלפיו, וממוני (סכום בן 15,000 ₪ שנמסרו), לצד זאת, ברי כי בסוג עבירות זה נפגעת בנוסף תחושת האוטונומיה של נפגע העבירה כפי שתואר לעיל. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוען של העבירות יכול היה להיות חמור אילולא התערבותם של בני משפחת המתלונן ופנייתם למשטרת ישראל. הנאשם יכול והיה צריך לשלוט על מעשיו. אין בנמצא כל סיג לאחריות פלילית בהקשר זה הנזקף להגנתו של הנאשם. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות הן בצע כסף. אומר מייד, לאור המקובץ, לשיטתי, מאחר ועסקינן בסחיטה מתמשכת, ובריבוי עבירות, שלצדן הפעלת אלימות, אזי בהליך רגיל, כזה שלא טמון בחובו הסדר טווח (שבבסיסו שיקולים נוספים) הייתי משרטט סף תחתון למתחם הענישה ההולם העומד לכל הפחות על 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

אמשיך, ואבחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לזכותו של הנאשם יש לזקוף את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע קשות בנאשם, ובאמו הנזקקת לעזרתו.

אין בעניינו של הנאשם המלצה שיקומית מאת שירות המבחן. עברו הפלילי של הנאשם עשיר בעבירות דומות, ואף חמורות יותר. דומה, שהוא אינו מצליח פעם אחר פעם לרסן את התנהגותו העבריינית. כזכור, תנאי בר הפעלה תלוי ועומד נגדו.

עוד סברתי כי בהחלט יש מקום ליתן משקל בגדרי העונש לשיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו. כמו כן, עברו הפלילי והתנהגותו העבריינית החוזרת מעידים לטעמי, כי בעניינו של הנאשם קיים צורך לחזק את הרתעת היחיד (סעיף 40 לחוק העונשין).

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לכך, תוך מתן משקל להסדר הטיעון, על טעמיו הראייתיים והשיקולים האחרים שהובילו את הצדדים להיקשר בהסדר הטיעון, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונש, הקרוב יותר לזה שהוצע על ידי המאשימה. אדגיש בהקשר זה, כי העונש המושת - הקרוב מאוד לסף העליון שהוצע על ידי המאשימה - אכן מצוי בתוככי טווח הענישה ההולם ומשכך הוא סביר בנסיבות העניין. משאלה הם פני הדברים, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן -

א. 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של אלימות או איומים. ג. בהתאם להסדר שהושג בין הצדדים אני משית על הנאשם פיצויים לטובת המתלונן ע"ס 15,000 ₪. הנאשם העביר זה מכבר, באמצעות מזכירות בית המשפט, 4,000 ₪ (ראו החלטה מיום 30.7.24) לטובת הפיצויים, משכך המזכירות תעביר את הסכום האמור לידי נפגע העבירה. יתרת סכום הפיצוי (11,000 ₪) תשולם באמצעות 11 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.11.24. התשלומים יועברו לנפגע העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה עד ליום 1.10.24 למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מידי. נאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות לנפגע העבירה או למי מטעמו בכול הנוגע לפיצוי.

ד. עונש המאסר המותנה שהושת על הנאשם (4 חודשי מאסר) במסגרתו של ת"פ 13892-12-22, יופעל כך שמחציתו תרוצה במצטבר לעונש המושת כאן, ומחציתו בחופף, בהתאם להסכמות הצדדים בעניין זה.

יוצא, אפוא, כי על הנאשם לרצות 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו. זכות ערעור כחוק

ניתן היום, י"ג אלול תשפ"ד, 16 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.